

Pia Kjærsgaards tale ved Folketingets åbningsdebat

Taler

Pia Kjærsgaard
Folketingsmedlem for
Fremskridtspartiet

Dato

6. oktober 1988

Sted

Christiansborg

Finansloven er statens budget for det kommende år, og den tillægges naturligvis stor betydning, da den er forretningen Danmarks budget. Skiftende regeringer har ikke forstået at lægge 2 og 2 sammen, uden at man fik et resultat, der var negativt. Ingen regeringer har i de sidste 25 år arbejdet med overskud eller bare balance på budgettet, men har til- ladt udgifterne at stige, og samtidig er betalingsbalanceunderskuddet vokset støt og roligt.

Fremskridtspartiet har igennem årene forsøgt at råbe de satte politikere op – men forgæves. Resultatet kender snart enhver i dette land. Det offentliges udgifter stiger og stiger, og nu har man rundet næsten 220 mia. kr., der hver og én skal hentes hos den danske borger.

Det er noget griseri, synes Fremskridtspartiet, og de små 11 mia. kr., som KVR-regeringen har varslet i budgetregulering, svarer slet ikke til størrelsen af den offentlige sektor, der i dag brødfødes af skatteborgerne.

Det er et forslag med merudgifter i samme størrelse og et forslag, der ikke er præget af besparelser, men direkte øgede indtægter for det offentlige, og flere vil følge efter til skade for den danske borger. Finansloven for 1989 kan jo ikke blive det store tilløbsstykke, da regeringen allerede for lang tid siden kunne konstatere, at der ikke vil være et gen flertal imod loven, uanset hvordan den ser ud. Socialdemokratiet har med sin holdning skiftet stil. Det er ikke mange år siden, at partiet stemte imod en dårlig finanslov, men de tider er altså forbi.

Endelig fik det øvrige Folketing så løftet sløret for, hvilke mirakler regeringen vil tage i anvendelse for at ændre i Danmarks elendige økonomi. 6 års trampen rundt på samme sted af 4 såkaldt borgerlige partier har ført os frem til nye

rekordhøje skatter, og der er fortsat ingen vilje hos regeringen til at ændre ved det forhold og få sat skatterne ned.

Men vi har også finansministerens ord for, at det høje skattetryk er nødvendigt. Forstå det, hvem der kan. Fremskridtspartiet er i hvert fald ikke enig med finansministeren i hans betragtninger. At tænke sig, at borgerne i dette land fortsat skal brandskattes, fordi vi har en regering, der ikke følger ord op med handling. Tænk engang på indkomstskatten, på formueskatten, på ejendomsskatten, på momsen, på punktafgifter, renteaafgiften og alle de løse gebyrer og afgifter, der går i statens kasse.

Men lad mig påpege de ting i statsministerens åbningstale, som Fremskridtspartiet kan være enig med regeringen i. Ikke mindst fordi det er sager, vi har foreslået i over 15 år efterhånden. Det er f.eks., at ledigheden er for høj, og Fremskridtspartiet beklager, at regeringens politik vil få arbejdsløsheden til at stige yderligere. Fremskridtspartiet er også enig med regeringen i, at udlandsgælden er for stor, og vi beklager, at den førte politik uden om Fremskridtspartiet har øget denne gæld til nye rekordhøjder. Vi beklager også det rekordhøje betalingsbalanceunderskud, og vi er helt enig med regeringen i, at den private sektor er for lille. Vi mener også, at der er for mange, der er afhængige af de offentlige kasser, og vi forstår ikke, hvorfor regeringen ikke har lyttet til Fremskridtspartiets advarsler om den offentlige sektors størrelse.

Fremskridtspartiet ønsker mindre bureaukrati og mere magt til den enkelte. Vi er til gengæld ikke enige med regeringen i, at skattelettelser først kan komme på tale en gang ud i fremtiden. Fremskridtspartiet ønsker skattelettelser for 1989. Alt andet er en uartighed over for befolkningen, der nu i mange år har levet med tomme løfter fra regeringen.

Regeringen nyeste malkeko hedder brugerbetaling. Betaling for ydelser, der allerede er betalt én gang før – mindst. Ingen lettelser i skatterne, men en ren ekstraskat, fordi der mangler interesse for at gå imod en effektiv nedskæring i det offentlige forbrug. I stedet hæver regeringen udgiftsniveauet fra 1988 til 1989 med 11 mia. kr., og derefter forsøger man at finde budgetforbedringer for det samme beløb, men vi har endnu til gode at få oplyst, præcis hvordan regeringen vil gøre det.

Statsministeren nævnte i sin tale, at der ikke bliver plads til nævneværdige

stigninger i de offentligt ansattes lønninger. Nævneværdige stigninger? Jamen hvad vil det sige, må vi så spørge statsministeren. Er det 1 pct.? Er det 2 pct.? Er det 3 pct.? Eller hvor meget vil finansministeren denne gang tilbyde de offentligt ansatte? Kan vi få et fingerpeg om, hvad nævneværdige stigninger er eller ikke er?

Samtidig siger statsministeren, at det er nødvendigt at sige råt for usødet, at der ikke er basis for, at befolkningsgrupperne skaffer sig højere nominel indkomst eller højere realløn igennem adskillige år, og det er et citat fra statsministeren selv. Her ser det ud til, at pengekassen er smækket i, altså på et område, hvor andre skal forhandle, mens det offentliges forhandlere kan se frem til beskedne lønfremgange.

Hvad er det dog for noget mismask at byde det arbejdende folk? Hvad er det dog for en fortsat forherligelse af offentligt ansatte? Ikke blot forøges antallet med 10.000 til næste år, men regeringen er også åben for lønforbedringer i den offentlige sektor, det er ganske utroligt. Regeringen lægger ligeledes helt klart op til en ny tvungen opsparring. Denne gang kalder man det så pensionsordning, men uanset hvad navn man giver det, er det et nyt tvungent opsparringselement.

Statsministeren sagde også i sin tale, at ca. to tredjedele af lønmodtagerne i dag ikke har pensionsordninger hverken individuelt eller i forbindelse med deres ansættelse. Og hvad så? Hvis befolkningen er tilfreds med folkepensionen, hvad Fremskridtspartiet ikke er, må de leve for den, og hvis de ønsker en pensionsordning, så kan de lave det. Enhver borger i dette land kan selv finde ud af at bruge sine surt tjente penge, hvis de da ikke er tjent sort, som man selv vil. Hvad i alverden skal staten blande sig i pensionsordninger for, hvis det ikke lige er, fordi man vil lave en ny tvangsopsparring?

Den seneste tvungne opsparring kommer efter planen til udbetaling i rater – første gang i 1990. Kan man fra regeringens side love – hvis man da stadig danner regering til den tid – at de tvangsopsparrede midler uden rente udbetales til tiden til tvangsopsparerne? Har regeringen allerede nu taget højde for disse penges udbetaling og dermed forbrugsmulighed i samfundet, og kan det tænkes, at man også støvsuger eller binder pengene til statskassen? Vi har den tåbelige realrenteafgift i frisk erindring og sender en uvenlig tanke til de partier, der på uærlig vis snød befolkningen, så vandet drev, for dens egne penge.

20 mia. kr. indkasserer regeringen til næste år for realrenteafgiften 20 mia. kr. er vi nået op på at skulle slippe af vore penge. Nu vil regeringen arbejde hen imod en ny binding af de sølle rester, der er tilbage i lønposen. En ny pengemalkeko vil komme til verden under denne regering.

Brugerbetaling er et af de ord, statsministeren benyttede meget i sin tale. Det er en nærliggende og sund tanke, men – og der er et men – tanken er kun tiltalende, hvis den følges op af lempelser af skattetrykket. Sker det ikke, er der kun tale om nye afgifter, og som bekendt er det ikke til at blive af med en indtægtskilde, staten har fundet, mens det bevisligt ligger lige så tungt med at indfri løfter, der ligger ude i fremtiden. Der er derfor ingen som helt grund til at klappe i hænderne over regeringens tanker om brugerbetaling, fordi der ikke sættes årstal på for, hvornår der kommer skattelettelse i stedet. Regeringen burde tænke meget mere over, hvornår man vil give befolkningen skattelettelse, for det er det, den almindelige danske borger går og sukker efter, da man ikke længere kan bære dette rekordskattetryk, som Danmark er beåret med.

Vi ønsker ikke bare hensigtserklæringer og overskriftsord fra statsministerens tale – vi vil have nogle konkrete tal og årstal at gå efter. Statsministeren havde mange løfter og ord til befolkningen i sin åbningstale, men det hele oser simpelt hen af skræk og rædsel for at også var blive konfronteret med de sidste seks års fejlslagne politik, som også baseret på tomme slagord. Der er måske endnu nogle, der kan huske erklæringen om, at "det går ufattelig godt" herhjemme. Realiteternes verden er en ganske anden, og blandt de mest iøjnefaldende problemer er, at vilkårene for erhvervslivet er blevet stadig værre, og at beskæftigelsessituationen er gået samme vej. Hvordan skal Danmarks erhvervsliv lave et handelsoverskud af betydning, når ikke markedet, men arbejdsløsheden er stigende? Hvordan forventer regeringen dog at erhvervslivet skal klare den skærpede konkurrence på EF's indre marked, når bl.a. skattesatserne ikke nedsættes herhjemme? Hvor ville alt dog være let og simpelt, hvis fakta fulgte de taler, statsministeren holder ved Folketingets åbning.

Fakta er en helt anden verden, og hvorfor skulle tingene ændre sig markant, fordi to partier af borgerlig observans udskiftes med et radikalt, vægelsindet parti? Fremskridtspartiet er selvfølgelig klar til at tage et nyt forlig med regeringen og denne gang om finanslovsforslaget. Spørgsmålet er bare, om regeringens oplæg er ultimativt, eller om man er åben for yderligere besparelser, så det også kan give lettelse i den skat, som daglig fratager stort set enhver

arbejdsglæden.

Fremskridtspartiet har i første omgang et hængeparti med regeringen om landbrugets problemer, som vi i forsommeren indgik forlig om at løse, da Socialdemokratiet groft gik til forhandlingerne med andre intentioner end at hjælpe landbruget. Siden har aftalen givet anledning til, at man fra radikal side nærmest har bagatelliseret forliget og sat spørgsmålstegn ved, om man overhovedet vil holde det. De samme tanker fremkom landbrugsministeren med for nylig, men blev sat på plads af statsministeren, der indtil videre er den sidste, der har udtalt sig om forliget, som han har sagt bliver overholdt. Vi håber, at statsministeren nu har orden i egne rækker.

Det skal i den forbindelse også bemærkes, at regeringen senere på sommeren indgik forlig med Socialdemokratiet om de langtidsledige. Det var det, man ikke ville lade indgå i landbrugsforhandlingerne, men som man senere fik sat på plads med vennerne i Socialdemokratiet. Af en eller anden mærkelig grund har alt for mange politikere den opfattelse, at hvis vi laver mindre og mindre, vil vor fremgang være en realitet. Fakta viser noget ganske andet, men der lyttes desværre ikke til anderledes synspunkter.

Arbejdstiden er netop blevet forkortet en ekstra ugentlig time, og der skal så oprettes stillinger i det offentlige. Vi kan konstatere, at den nye, kortere arbejdstid alene vil betyde 2.500 flere ansatte i offentligt regi. Samlet vil der blive yderligere 10.000 flere offentligt ansatte. Det er selvfølgelig en måde at bringe antallet af arbejdsledige ned på, men det er altså ikke den rigtige. Arbejdstidsnedsættelsen er et af resultaterne af overenskomstforhandlingerne fra sidste år, hvor det hele tilsyneladende gled i regeringens smør.

Det er ikke nogen hemmelighed, jeg her afslører for statsministeren, men pengene til de nye, kompenserende stillinger er indregnet i finanslovens tal for 1989 og derfor en realitet. Det er det, statsministeren kalder forandring og en spændende ny finanslov. Jeg vil kalde det noget andet. Flere offentligt ansatte, mener jeg, er gammeldags tænkning. Jeg vil også kommentere den årlige OECD-rapport i denne tale. Vi fik lidt orientering om den for et par måneder siden. En OECD-rapport er jo gennemset og godkendt af regeringen, før den bliver offentliggjort. Økonomerne er tilsyneladende stadig lige så negative over for dansk økonomi, som de har været i mange år, og der er tegn i sol og måne på, at Danmarks kreditværdighed er ved at blive yderligere forværret. Det er da logisk,

at dansk økonomi ikke kan leve op til de erklærede forventninger, regeringen har lagt op til gang på gang, uden at der er sket forandringer.

Jeg kan blot igen fremhæve, at skatterne under det såkaldt borgerlige regime er steget til rekordhøjder – og mere end i de øvrige 23 andre medlemslande i OECD.

En af årsagerne findes i det gigantiske offentlige overforbrug, som finansministeren finder så hensigtsmæssigt, og som han først mener kan ændres markant i år 2025 eller om 35-36 år. Hvem har lyst til at vente på det? Fremskridtspartiet har ikke. Hvorfor dog fastholde nogle gamle bureaukratiske spilleregler, der presser skatterne i vejret, så bl.a. virksomheder flytter til udlandet og tager unge, driftige folk med sig – borgere, der ville gavne vores samfund, men som forståeligt nok ikke ønsker at leve i bureaukratsamfundet?

I januar måned skal 100.000 danskere straffes med en renteafgift, som regeringen og skattevæsenet ikke har kunnet finde ud af eller fornuft i. Taberne bliver endnu en gang driftige mennesker, der skal ekstrabeskattes ud fra nogle tilfældige love, der laves af politikere som hasteopgaver og ændres, når presset fra befolkningen bliver for stort. Den radikale økonomiminister har endda kaldt renteafgiften for en tordnende succes, der har rettet op på mange uretfærdigheder. Jeg mener, den gør det modsatte, men sådan er vi jo heldigvis så forskellige.

Jeg ved ikke, om regeringens tre partier er indbyrdes enige om, hvornår der kan forventes en lempelse i skattetrykket. Gang på gang lyder der modstridende oplysninger fra de tre partier; det er vildledende og ikke vejledende. Med jævne mellemrum synes skatteministeren, at han bør markere et eller andet om, at der nu skal gennemføres skattelettelse. Men hver gang dementerer statsministeren disse oplysninger, hvis da ikke økonomiministeren har været ude med en eller anden kommentar inden. Senest har statsministeren i åbningstalen fastslået, at der er længe til, at der overhovedet kan regnes med skattelettelse – en vildfarelse, statsministeren bør bringes ud af snarest.

Men det er også interessant at konstatere den manglende privatisering, der er nødvendig. Seks år er der gået, siden den dengang nye firkløverregering proklamerede, at nu skulle der privatiseres. Med 900.000 ansat i den offentlige sektor og andre 1,2 millioner på det offentliges lønningsliste modtager omkring

2,1 millioner danskere deres indkomst fra de offentlige kasser, mens blot 600.000 er ansat i de valutaskabende erhverv.

Det er derfor indlysende for enhver, at der skal ske alvorlige ting indenfor det offentlige.

Fremskridtspartiet har mange gange lagt besparelserprogrammer frem til løsning af de alvorlige problemer, der er påført landet, men er lige så ofte blevet hånet for vores forslag, der bl.a. indeholder mange privatiseringsforslag. Befolkningen får daglig pålæg om at spare – ikke pålæg på brødet, men om at spare på udgifterne til forbrug. Staten behøver ikke at spare på borgernes penge – nej, dem kaster man i grams til urentable projekter. Det er ulogisk og forkert.

Fremskridtspartiet er klar til at gå ind i en privatisering på mange områder, vi vil f.eks. foreslå Post- og Telegrafvæsenet, der nu yderligere vil forringe servicen, DSB, HT, Bornholmstrafikken og lignende områder, som det vil være naturligt at privatisere. Såfremt regeringen vil forhandle om finansloven med Fremskridtspartiet, vil vi gerne have en drøftelse, hvori disse områder indgår.

Som bekendt blev denne regering dannet, efter at Det Radikale Venstre havde været en hovedårsag til, at den tidligere regering blev væltet på et NATO-spørgsmål.

Nu er Det Radikale Venstre jo svunget rundt; de står tilsyneladende som et pro-NATO-parti og har pludselig indordnet sig under, at Danmark bør have et forsvar af militære personer og materiel. Det er en interessant og positiv udvikling, Det Radikale Venstre har gennemgået, og som Fremskridtspartiet hilser meget velkommen. Fremskridtspartiet har set de mange antiforsvarsdagsordener blive vedtaget, hvilket vi har været meget kede af, men det er altså historie, kan vi forstå, og NATO kan igen regne med danskerne ...

Fremskridtspartiet ønsker en reel oplysning fra regeringspartierne om, hvor man vil sætte ind med besparelser, hvor man vil indføre brugerbetaling, hvor man vil privatisere, og hvornår man ønsker skattetrykket lempet. Jeg skal i den forbindelse fremsætte følgende dagsordensforslag på vegne af Fremskridtspartiet:

Forslag om motiveret dagsorden:

»Folketinget konstaterer, at Danmark har alt for meget bureaukrati, at den offentlige sektor er for stor og skattetrykket for højt. Folketinget erklærer derfor sin velvilje til i denne samling at reducere såvel den offentlige sektor som skattetrykket, men afviser alle tanker om patientafgifter ved lægebesøg og hospitalsindlæggelse, der skyldes sygdom eller ulykke, og om fordyrelse af de syges medicinudgifter. Derfor pålægger Folketinget regeringen at se bort fra alle forslag herom i det videre arbejde med finansloven for 1989.«

Kilde

Folketingstidende 1988-89 (140. årgang): Forhandlingerne i folketinget, sp. 198-205.

Kildetype

Dokumentation i bogværk

Tags

Folketingstale, Politisk tale, Taler om velfærdsstaten, Åbningstale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/pia-kjaersgaards-tale-ved-folketingets-aabningsdebat-1988>